

בית הספר למודיעין השדה

סג'ם אריאל בודה ז"ל

התשמ"ד - התשס"ו 1984 - 2005

בזכר

קורות חיים - אריאל אליעזר בודה ז"ל

אריאל נולד ביום שני, כ"ה בסיון תשמ"ד, 25.6.1984, כילד שלישי למשפחת בודה. אריאל נקרא על שם סבא רבא שנשפה בשואה ביחד עם רוב משפחתו מצד אמו. לאחר השלמת בית הספר היסודי "מוריה", המשיך בישיבה התיכונית "בר אילן" - שם סיים את חוק לימודיו וקיבל את תעודת הבגרות. אריאל לקח חלק בתנועת הנוער "בני עקיבא" - כחניך במשך 7 שנים ולאחר מכן כמדריך. כמו כן התנדב במשמר האזרחי במהלך התיכון. לאחר סיום לימודיו בתיכון החל אריאל את לימודיו במכינה הקדם-צבאית "מעלה אפרים". עוד לפני כן היה בעל מוטיבציה גבוהה לשרות צבאי. במהלך שירותו הצבאי, על אף שהותו בבית אחת לשבועיים, התנדב בבית ספר לחינוך מיוחד בימי שישי. בסוף מרץ 2003, התגייס אריאל לצבא ועבר את המסגרות הבאות:

- מסלול טירונות בחיל השריון (חטיבה 188)
- אימון מתקדם (צמ"פ - גדוד סופה 53)
- קורס מפקדי טנקים (שיזפון)
- מפקד טנק טירונים בביסל"ש
- קורס קציני יבשה מגמת לחב, בבה"ד 1
- השלמה חיילית בבית הספר למודיעין שדה בצאלים (ביסלמ"ש), במסגרת קורס קציני מודיעין גדודיים (קמ"נים). אריאל לא זכה לסיים את קורס ההשלמה החיילית עקב פציעתו. על אף זאת הוסמך כקצין.

בפיגוע ביום שישי, 7.1.2005, נפגע אריאל באופן אנוש בראשו ע"י מחבלים שארבו למכונית בה נסע לשבת בוגרים במכינה במעלה אפרים. במכונית היו אריאל וחבריו לחדר מס' 7 במכינה, יוסי עטיה ז"ל, אפי סטריק ודרור אורן. אריאל פונה לבית החולים בילינסון-פ"ת, שם עבר מיד בהגעתו ניתוח עד השעות הקטנות של הלילה. לאחר 3 שבועות ניכר שיפור ברור במצבו והוא עבר לשיקום בבית לוינסטיין. עם ההומור המיוחד לו אפילו צחק על מצבו החדש. התאוששתו לא החזיקה זמן רב ואריאל חזר לבית החולים. במהלך האשפוז המתמשך שארך 9 חודשים ובהם עבר בין בתי חולים שונים, עבר כ-20 ניתוחי ראש. כמו כן סבל מזיהומים חמורים כתוצאה מחבניעת.

בשבת, י"ב תשרי תשמ"ו, 15.10.05, לפני עלות השחר, נפטר אריאל מפצעיו כתוצאה מסיבוך הלווייתו התקיימה למחרת.

משפחת בודה היקרה:

יקירכם, סג"מ אריאל בודה זכרונו לברכה, מצא את מותו ביום יב' בתשרי התשס"ו, 15/10/2005, לאחר מאבק בפציעה קשה אותה ספג מידי מחבלים שפלים, ועמה התמודד בגבורה במשך כתשעה חודשים.

משיחותיי עם מפקדיו בעבר מצטיירת דמות של אדם ולוחם מיוחד. התרשמתי כי נוכחותו ודמותו של אריאל בלטו בנוף קורס קציני המודיעין הגדודיים עת הווה אחד מעמודי התווך של הקורס.

אריאל הפגין יחס חברי, חם, אוהד ואנושי כלפי הסובבים אותו וזכה לחיבתם הכנה של חבריו.

מפקדיו של אריאל ציינו כי הפגין רמה מקצועית ופיקודית גבוהה בהתנסויותיו במסגרת הקורס ועל כך זכה להערכה רבה מצד חבריו ומפקדיו כאחד. ניכר היה במעשיו של אריאל לפני הקורס ובמהלכו כי אהב את מולדתו בה גדל, חונך ושירת בכל מעודו.

מבכים אנו את מותו בטרם עת של אדם, חבר, לוחם וקצין כאריאל. בשמי ובשם כל מפקדי וחיילי בית הספר למודיעין שדה, הנני מביע את תנחומיינו הכנים ומחזק את ידיכם בשעות קשות אלו.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך

טל בראון, סא"ל
מפקד ענף מפקדים
בית הספר למודיעין שדה

הלווייתו של אריאל - 16.10.05 סמח אריאל לחון (חבר של אריאל)

אריאל - אלו יכולתי לראך דבר אהב
הייתי נותן לך את היכולת לראות את עצמך כפי שאהבתי לראות ואתך
ואב הייתי נוכח לראות אותך בן אדם מקסים אהב
אנשים כה רבים התרשמו כהן פשוטי - מה
אני ממשלל שקדום ומגיד אי משהו
אלה הקווה והמציאות ממאנים להיפגש

אריאל - אנינו כהן כל כך הרבה אהב מרשימים כל כך אהב
ואתה אהב מה בארון אהב אריאל אהב כל כך הרבה

ברשותך אני רוצה להפגוש כמה מינים ומקום שאלו אהב משהו
אני רוצה שיהיה שם אהב אהב אהב
ואולי באהב המקום שלך זה אהב אהב
אב גוריה על 21 שנים מדהימה
גוריה שכינו אהב אהב אהב
והכי מהכל גוריה על החיוך שלך ששאלתי אהב אהב אהב

ועוד בקשה אהב קטנה אהב גוריה
בקשה גטפלו בו יפה ומנון או אהב המקום שמהם או
ומשהו שמו שיהיה או טוב ושקט
כדי שיוכלו להכיר כהן מדהימה
ואסיום אריאל - אני רוצה להגיד לך שאני אהבתי אהב אהב
כי אני פשוט אהבתי אהב כל כך וכל כך ממש
בקשה או אהבתי אהב
שק אהב. אריאל

4.11.05 - אוכרה ל-30" לאריאל.
 תאח סווי- אימו של אריאל.

אריאל שלי. אהבתי

שוב אמרתי לך קברך חסר לי "ה"ס" ואני יכולים לנסות עדיין שאני עומת עור.
 במשך כל הקופסה מאז פגישתנו הייתי בך ב-9 אוקטובר 2005 קיוויתי וצפיתי שהאיש
 מפציעת הנראה- שיכח את כל יופי האור 3 שבועות, נשכח בעיני הדופאים אם רפואי
 וזמני גלושה זו שיכח את המאורע עם הייתי בדאשך- עברתי בחדר אביה אוהבתי
 היינו מאי תקווה אע"פ: אלה האמת, אכח, הגרעין, ריבית, אפילו סיפורי בדיחות, הם
 היה נראה כסדר, אך אז עור לא ידענו מה משמעות הדבר של הבהותים- מפנהם הבהות
 אנו ככה הולות

ואמנם, אולי שמיך אביה הולות, מנתנו לנתנו ועוד זיהוים ועוד זיהוים- לא הצלחתי עוד
 להאשים שמיך לנתנו כמו אריה- בהתאם למך- אריאל (LEO)- וככל עסק שהיה לך
 גומי, המסורה במקרה עקבתי אחר הסיפור ממנו הקראתי אך את כל הכותיות וכמוכן את
 גרסת הספורט, הסתכלת על המאונת, היית עיני. אך אלו היו רגעים בודדים...

אזי, אפס, כל מאך המות אולי, בלי הודעה מוקדמת, ככה ככה אמת בלילה שבין שני
 לשבת מיד אולי יום הכיפורים בו שהינו מדינו, אלה ואני
 וזכרתי את נאמי הכול, הסבל של ד גורשים, כמו הריון אקראי מתך- כך גשמי אני- ונזכרה
 היקנות עניקות בהיינו ובלבנו לא הספקתי לקבל את את הקצין בעצמך אחרת שסיפרתי לך על
 כך פעמים רבות, לפני מספר ימים אריאל, היש אבינו ראש הילד שלך, זה אולי היא
 אישך, ונתן לנו את הכרטיס עם כל הסמלים מן הקורסים אותם סיימת, מפרד טנץ, סיכום
 מפרד המורה, קורס הקצונה- אולי נמאץ...

כצמח מליך כהבתי עבודך יומן כמסע מדי יום והייתי בטוחה שיום מן הימים הוא אקראי
 בעצמך את מה ששכרתי אלה ואמרו יחד איתך אלה היית מביט בנו כלא מאמין, עברתי בחדר
 זיהוים שלי אריאל, גומי בזהה שהפך למציאות ונתנה.
 אריאל שלי, גמס אנו גמדי, היית כעל נפש רגישה לכול, סובליסט כפי שהיה כשאני שלך
 מקס שטאו אוקר את גאריך יום הולדתך העברי.
 אמרתי מהשפיעים אולי נזכרתי ויקוים שיתבאר את מנתקך אשולומי

זכרה לאריאל - 3.12.05. סאח סוני (אימו של אריאל)

אריאלו שלי.

אפס מספר ימים כוא איתו גברתי כדאי אכזר ביד גמולות מן האלוקותים שלך עכור הצבא
כה צפיתו זה ענה. ואני שמערתם כל כך אהיה גרקה - נשכרתי: לא יכולתי להגבוע
בתמונת שלך ורעם שאתך נמצא עמנו עוד.

הדמעות כלבו מעיני...

מאז אלו יום שיש נרא כו נפשת. מיינו לא גברו אמולות. אוויתו אתך כמסך ו גורשים
קשים, מנתו אנתו. מביהם אביהם, עברנו אתך אהיה גורם אבי אמנהו - הכל, אצבענו.
אלל הופל.

כמו קצר אהיה פצתך הקשה, האשפת אלו נשכר אפס רפואי. אהיה כשולש שעות
מאז הפיזוס נכנס התנה אהיה וראה אתך ואהיה מעקים בקופים, אכז הוא אהיה אהיה.
אהיה לא צריך אכז, אהיה שיקום, אהיה גהיה בסדר...

אכזאת היית בסדר: אכז, האכז, התגברת, דיברת אהיה ההואו האופייניך כל כך אפילו
סיפרת בדיחה על מצבך הגרם.

איתנו אוויתו אתך והייתו כל כך אופטימיים, עוד לא ידענו אכז מה משמעות הדימויים ככל
והדימויים כדאש בפרט... הלו מורש פכדאר הלוה עכורק ועכורנו דרך הייסודים: לא
הצלתם אהיה אשש עוד מן התמונים הרבים והקשים ששכרת כל פסם שמשכנו: הנה אהיה
מתעורר ומנסה לתקשר איתנו ועם הסביבה, תרף אתך ביהום גרם. הומו הלוה אה בוסק,
ככל סופי האנטיבייטיקה טופלת אך לול הצלה, ואיתנו אצידך, אהיה, אהיהך כל הדרך: לא
השארנו אתך אכז, 24 שעות ביממה שיתנו סביב מילק, אהיה, אני אהיה שניסונו הכל
אני גשתי ששכר איתנו אצידך, איתנו רפשה - ויק כאשר הצעתי איתך אהיה הלוהים וידעתי
שאני רואה, אכז ממסודר וצרכיך, הייתי מוצא מנין שווה אופשי הסופרת, אוויתו אתך אהיה
כל הודושים, ימים ואלוה, ימי גלו, שבתו משיני - הכל הפך אהיה אה - כשאלו מניסו
אשכור ומתוך, אשודר ויהדיש, השיקור אהיה אתך אצידך!

כיום מניסו, יום כיפור, שתינו, אהיה, אהיה, ואני ביה, ואכז - כולה כשני יום שיש אכז, כ-
15 באוקטובר - כאשר השארנו אתך ביהום האמונת שו דודיך, כל איתך מלך הומו -
כאשפן כתי צפוי אמולות, ככז אהיה מלף אתך מאיתנו אשולם התנים, כאשר הצענו איתך,
ככז לא היית בין החיי, אני גיבתי אתך לא רציתי אהיה שאתך עוד עמנו. אפילו הפצתי
אה הוופאה התונית פסם נוספת כדאי שגברוק, אלוה אהיה עדיין נוספת? אלוה הדיאבלות
הייתה מוספת? לא רציתי אהיה, שהמאכז הארוך והמשותף שונו לא נשא פרי, אהיה ככה,

פשוט. עכבר אולע פלאס, עס בא דרופאס, טיפול כך במחך הורשים. היו מופתים
מאתך הפלאות.

אראוש. אני מקווה שהצמח להכין ער כמה נאכרני עבודך ורציתי רק אג הטוב ביותר
כשבאך נסיתי אמצח אג בא האפשרות הקיימת והכדאך: אפילו הגיעצתי עם מטפ
באמצע מית רציתי להביא אך מית קטנת אולטא וכן באים שכן בימי מייך הקרבים בא
כך אהבת מית...

בירשתי מאציק, הוצן דרפואי, אכא לשעשע אתך... בירשתי טיפולים אטרקטיביים עבודך.
רצתי אהי הפיזיותרפיסטים ער שהאיתו אך כשא באאים- והרשתי לופשעים את נרציקות
אך עורך הייתי מוכנה אולת ער מה שראה אי כפולו התינך הכסיסים ואפילו אולת ארשים ער
העצבים, אמעך אולתך.

הקדגתי אך מן הפיתוח היומי, הראיתי אך גמולת מרדתי הספורט והמחונות, עדיכתי אתך
בירשתי מית, הקדגתי אך ספרים, הכאת גמולת שלך כחיל גאה עם משפחך אלה מיש
הסגלמ עיתך.
האיתי ככל אבי שאה סדך אהלמה ולהכדאה:

כמת גולית הגמולת יען עם מיטל ודיקה עם צתי אלצערנו הצדו לא יכולת אהפחך
כשמתך, איכנו היה ככר ער אל שהשגדעו אהדא שמתך.

כיום גמולת צתי ודיקה באו איתך. דיקה אכנשה ככזה וכחל גשו שאה מרגש מאד מן
הממדי היתמד הזה. אמנך לא יכולת אהגבטא, אך נשמך עמה ויכרה במהירות עצומה.
הגמולת שצילם צלם הגמולה מך, אראוש- מד עם דיקה- גהינה הגמולת הארונות שיש
אל מך. כדיוק גודש אהר גמולה של אמך פהחכה דיקה- כאילו מיכית שהכו יאולך-
הלוטל אהגבי אג נשמך אכורא, ככר אהר אלא בא הגישה מוקדמת, כולע הינו כהמך.
אני שכל כך קיויתי שגבא מהצדך הקשה, אפילו גכנתי אתך אג הסגודי, הכטגתי אך שלך
אכור אך ככל בא כי כך רציתי נשגשע אוף. אאוטלידה ונו- צילודי, כפי שגכנתי.

עם אתך הפלאותי בא גומותי נאולו ועם אתך אכר חוק מתי
כרגתי אמעך יומן אשר מקיף מהכמת רבות הוא מהמית הדאשונם אפציתך כירשה כדורה
שכיום מן הימים אלה קרדא אלו כעצמך ולא גמתי, מה עכר עיך ופולעו כהרצל הורשים
הקשים כהם גיילן- אלה וגמתי- כהיחיקם ער אדמת

אך גהיים גבקים מתינו ופולעו אהמשיך אהרת שיתך עור אצידו

אני מבטחה אך, אראול, שנשפה ככל יכומעו כדי לשאר אג ככרך כלב כולם

הייג בוגר מקסימ לאהוב. דער שניכר הן בשילוח עם אנשים רבים. והן במחברי התלמידים
הרבים שהפסידו לימיו לאחר מותך.
בפניג גבתי האידות שלך אריאל נוסג דיל עכור פרויקט התצוגה עגידי בו אנו מבקשים מאי
שהכיר את אריאל וזאל אהפאנד ארשטען סיפורים. תמונות, אנקדוטות, סרטים או כל גוגל אגר
הקשר אליו. ליצור קשר עם העדה הארצית, דפי הסבר אפרויקט התצוגה נמצאים
באלום הכנסה איד אוד הציבורון אונתה הקהל
כפי שכבר אנרגי, עתה אהמשך בימים באפדיד ואנו בטוחה שגשבה כל היא על פי רצונך
והיא גואלת את הילך מעשיתך. אלו הייג עמנו...

אריאל.

את הטלפון שלך לא מחקתי מהזיכרון,
לא יכולתי.

אני זוכר אותך בינינו,
היינו ביחד בכל השלבים של קורס הקצינים.
ההכנה הצריפין, צוות 12 בבה"ד 1 ובהשלמה
בביסלמ"ש.

עם בטקס הסיום היית איתנו, כשאר הקריין
את שמך בזמן עצמדתו על מצרס המסדרים
הצנייים דמיו.

לא פגשתי אוהב אדם כמוך,
כואב היו שוויט הצניק, כואב חבריק ואתה
חבר אמיתי של כואב, איק עצרת, צודדת,
תמכת ותמיד הייתה אונן קשבת,
לא פגשתי אוהב אדם כמוך.

אלו לא מילות הספר לאדם אחרי מותו,
חשיתי כק מאלו שהכרתי אותך.

מתעצצ מציין רומבך

2/5/06 ד' אייר תשס"ו
יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

אריאל,

הכרנו לראשונה עוד לפני שלבשנו מדים, "חוק הדתיים השלובים"
מכירים? מסתבר שלנו יש חברים משותפים.

ביום בו נפשנו בצריפין, הכנה לקורס מודיעין השדה, נתקלו עינינו זה בזה,
ההפתעה הייתה גדולה, וכמובן, היי מה אתה עושה? וואלה איזה יופי... זו
הייתה תחילתה של חברות.

עבר זמן, התחיל הקורס במהלכו נתקלנו זה בזה לעיתים קרובות, בדרך
ללימודים, הרצאות משותפות, בשקי"מ, בית הכנסת... וכמובן בכל מפגש
כזה נזרקו המילים לאוויר, מה קורה אחי! הכל טוב! יאללה שיהיה
בהצלחה ואחלה יום, ואל תדאג, עוד מעט זה ייגמר, הכוונה כמובן הייתה
לקורס, רק שאני לא ידעתי ובטח לא אתה שהכוונה היא למשהו אחר,
משהו לא מובן בכלל, שיחלוף לו זמן ואתה כבר לא תהיה איתנו.

מיד בסוף הקורס עם פנים קדימה וגאווה גדולה התחלנו יחד את שלב
השני בקורס, אותה השלמה, אותו הצוות אותו החדר..

למדנו, עבדנו ובילינו יחד ימים ולילות, אתה שנתת לי להכיר מקרוב את
חוכמתך וראייתך השונה על החיים כדי שייראו טוב יותר, אתה, עם עבר
וניסיון של מפקד שריונאי לתפארת חילקת טיפים לכולם איך להתמודד
עם מצבים שונים ומשונים וכיצד להיות מפקד טוב יותר.

תמיד היית בולט בשטח, תמיד חיכת ואיך סיפרת לי שהחברים הכי
טובים שלך זה ההורים והאחים שלך..

בהשלמה תרגלת ממ"ש, מין מפקד שבועי שכזה, אחראי על כולם, בזמן
שניתן לך העברת לנו כתבה של יאיר לפיד, מדהים איך אהבת את הכתיבה
שלו, אספת את כל הכתבות, אספת את כולם, קלסר גדול כזה, אהבת
לקרוא ספרי פילוסופיה ואלו, אני בטוח, היו רק חלק מאהבותיך השונות.

ואז, ביום שישי אחד, בזמן ההכנות לכבוד השבת, עשית דרכך אל שבת
המחזור במכינה במעלה אפרים, אך אתה שוב לא ידעת.. לא ידעת שזוהי
הדרך שתשנה את חיידך וחיי הסובבים האוהבים אותך כל כך.. ודקות
ספורות לפני המפגש הגדול עם החברים מהעבר, מההווה, חיכו לך שם,
מעבר לכביש שונאי החיים, ובשנייה אחת, בלחיצה על ההדק הרך, הפכו
את חיידך, חיי משפחתך האוהבת כל כך, החברים, החברות, מפקדיך,
חייליך לחיים אחרים, חיים של אהבה תקווה וסבלנות.

שבועיים לאחר הפיגוע התקשרתי לדקלה אחותך, מה שלומך שאלתי? מה שלום אריאל! ופתאום הטלפון עבר מיד ליד ואתה ענית... שאלת למה אני מתקשר לדקלה ומאיפה יש לי את הטלפון שלה? הרי יש לך את הטלפון שלי אמרת... ואני, לא ידעתי מה לענות... הייתי במין טרוף של געגועים ושמחה שהתפרצה... אריאל, מדבר איתי! ובעצם הכול היה ברור הרי אין דבר שלא היית יכול להתגבר עליו, ואני הבטחתי שמיד אני אגיע לבקר. מסי ימים לאחר מכן התחילה הרעה במצבך.. הרעה! איזו הרעה! על מה אתם מדברים בכלל? הרי ביקרתי אותך ודיברנו, התחבקנו, צחקנו ומה לא! ושוב מסכת ניתוחים, ניתוח ועוד אחד. ואתה רק חיזקת אותנו, נתת לנו את הכוח להמשיך, הרי ידענו שכל תזוזת יד, רגל וקריצת עין באה כהקדמה לזינוק מהמיטה, והנה עוד רגע אתה מתחיל לרוץ וצוחק על העולם, ומספר לנו על התוכניות לעתיד, ותיאוריות החיים השונות ויאיר לפיד..

אך זה לא קרה... ובשבת, תשעה חודשים לאחר האירוע הקשה מכל.. נדס ליבך מלכת, הרי ידוע שצדיקים אלו שנפטרים בשבת.. במהלך הלוויה, אחותך הספידה אותך, תשעה חודשים בין ייאוש לתקווה.. המילים הללו יהדהדו בזיכרוני לעד.

אריאל, אתה הלכת, עזבת את כסא מלכותך בעולם הזה ועברת לעולם אחר.. מקום רחוק מכאן, בו אין שונאי חיים, עולם שכולו טוב. אין מילים שיתארו את הערכתי העצומה על תקופתנו המשותפת, נוח בשלום על משכבך חבר יקר.

תישאר בליבי לנצח.

מצדיע לך,
אחימלך מינסטר
חדרה.

אריאל,

האמת היא שאני לא יודע למה אני קורא לך אריאל, הרי תמיד קראנו לך – בודה. אז אני יתחיל שוב:

בודה,

הכרתי אותך לראשונה בהכנה לקורס קציניים. הגענו כל הקמ"נים ה"ייעודיים" לצריפין ופתאום הצטרפו אלינו איזה כמה "חיי"רניקים" וכמה "שריונרים" ולא כל כך הבנו איך לאכול את זה שאנחנו כבר לא כאלה מיוחדים ולא היחידים שהולכים להיות קמ"נים. בלילה הראשון בהכנה התחלקנו לחדרים ויצא ככה שכל הקמ"נים ה"ייעודיים" היו בחדר עם שניים מה"שריונרים" (אתה ופאלק), כך אם זכרוני לא מטעה אותי. ישנת שתי מיטות ליד ונראה שרציתם להתחבר אלינו אבל בשלב הזה עוד היינו קצת חשדנים (או שזה רק אני), זה פשוט היצר האנושי, לפחד ממשהו חדש. אתה ופאלק לא נתתם לנו לדחות אתכם ואחרי יומיים גילינו ש"שריונרים" הם אנשים נהדרים ומיד התחברתי אליך. במיוחד אני זוכר את הימים האלה כי כל היום התבכיינתי על למה כולם חוץ מהקמ"נים ה"ייעודיים" מקבלים תעודת לוחם וכמה שזה לא הוגן ואתה היית אחד היחידים שהסכים איתי ולא הבין את המערכת כמו שאני לא הבנתי אותה ושמחתי שסוף סוף יש מישהו שאיתו אפשר לפרוק את התסכול.

במהלך קורס הקציניים בבה"ד 1, יצאנו לנו לראות אחד את השני מעט יחסית אבל אני זוכר שבכל פעם שראיתי אותך ויצא לנו לדבר המשכתי להתבכייך על זה שזה לא הוגן שאנחנו היחידים במגמת "להב" שלא מקבלים משכורת של לוחם ואתה המשכת להסכים איתי.

בהשלמה סוף סוף יצאנו לנו לדבר גם על דברים אחרים ויצא לי להכיר אותך הרבה מעבר ל"שריונר שמאיזו סיבה לא מובנת רוצה להיות קמ"ן". יצא לי לדבר איתך הרבה על החיים שמחוץ לצבא, על בחורות, על אוכל, על דת ועוד הרבה דברים. סיפרת לי על הבחורה הרוסייה שאתה יוצא איתה (בזמן האחרון אני ממש חלש בשמות אז משום מה אני לא זוכר את השם) ולימדתי אותך

שמות חיבה ברוסית שתגיד לה. הרגשתי שיש לי חבר חדש. החיבור בהשלמה בין כולם היה חזק, זה אחת התקופות הכי מהנות שהיו לי בחיים עד היום, על אחת כמה וכמה שזה היה בצבא ויותר מזה במסגרת תובענית (השלמה של קורס קצינים) ואני חושב שאחת הסיבות העיקריות לחיבור הזה היא – אתה. התחברת לכולם וחיברת בינינו והשתדלת תמיד שכולם יהיו מרוצים. אחד הזיכרונות האחרונים שלי הוא שדיברנו על זה שאתה אוהב לבשל וסיפרתי לך על השקשוקה שאני ואבא שלי אוכלים כל שישי בבוקר כשאני חוזר הביתה, סיפרתי לך על המתכון והמרכב הסודי והמלצתי לך לנסות. אני זוכר שקיבלתי ממך הודעה על זה שהכנת את השקשוקה לכל המשפחה והיה ממש טעים. אין לך מושג כמה שמחתי שאהבתם את זה.

למרות שהכרתי אותך יחסית זמן קצר, השארת לי זיכרונות רבים והשתלבת באחת התקופות שאני יזכור יותר מאחרות. כשאני עבר על התמונות מההשלמה נראה לי כאילו אתה מופיע לפחות בחצי מהן. עדיין קשה לי לעקל את העובדה שאתה לא פה יותר, תמיד נדמה לי שקיבלת תפקיד בסוף ההשלמה ואתה פשוט לא עונה למיילים. האם אדם אי פעם משלים עם חסרונו של חבר?

זוכר ומתגעגע,

אלכס.

בודהה

שי ניגש אליי, לוקח אותי הצידה. "בודהה נורה בפיגוע – פצוע אנושי". טוב, שי אין לי כוח לצחוקים שלך, אני באמצע תורנות מטבח, ובכלל חשבכם שאתם הדתיים לא צוחקים על עניינים כאלה". אבל החיוך שכל כך ציפיתי שיעלה על פניו של שי שירגיע אותי ויגיד שהכול בדיחה – לא הגיע, ובכלל, שי עצמו עבר פיגוע – למה שיצחק על נושא כזה, ורגע, באמת ראיתי פנים נפולות אצל הצוערים האחרים לפני כמה דקות... כל זה, ועוד מליון מחשבות עברו לי בין רגע ו-"בוסי" – האמנתי לו. אבל איך, איפה, למה, מה מצבו....

עד שאדי כינס אותנו וסיפר מה קרה, מעולם לא חשבתי שאדי יכול להתרגש ככה בשיחה איתנו. אבל מה לעשות, דמעות נוצצות, וזה מסגיר מרחוק ואני חושב שחלק בכך איתך, אלי עוד הייתי בשלב של ההכחשה, לא ידעתי מה לחשוב. עדיין בראש אותך שאלות, איך, איפה, למה, למה, למה...

ביקרתי אותך פעמיים בבית חולים. לא הייתי בין הראשונים להגיע. קשה לי יותר מדי פעמים הייתי בסביבה של שכול ומוות. קודם סבתא, אחרי זה אבא, אחרי זה הסבתא השנייה. בדרך כמה חברים שאיבדתי. אי אפשר להבין את העובדה שמישהו שלפני רגע היה לידך מתאוס לא שם – "פוף" – לא קיים. רק הזמן מרגיל לעובדה, הוא לא מרפא.

יום שבת בבוקר. בערך תשע וחצי. מינסטר מתקשר. למרות שכבר עברה תקופה שבה "התרגלנו" שאתה מאושפז – מיד הבנתי. ענית כי קיוויתי שאני טועה. לצערי צדקתי.

לא יודע כמה זמן נסענו בקונדו-קר, לי זה נראה כנצח. אף אחד לא העז להרים את מבטו, כולם הסתכלו למטה, עליך. אך בלי להסתכל האחד על השני, כל אחד ידע מה חברו חושב.

לא נשאתי אף פעם ארון קבורה, שאף פעם לא אצטרך עוד. בהלוויה של אבא שלי ניסיתי לעזור עם האלונקה – אבל מיד הרחיקו אותי ובטח שלא נתנו לי לכסות את הבור באפר. אצלך, בכיתי. משהו אצלי השתחרר, אחרי כמעט 6 שנים:

אריאל,

בתקופה הקצרה שהכרתי אותך, שוכנתי להכיר אותך, ראיתי רק את "החלק העליון של הקרחון" של ייחודיך וטוב ליבך. אחרי מה שקרה לך, גם "שאר הקרחון" נגלה לעיני ולמדתי להכיר איזה בנאדם מזהים חיות. זה מצחיק כמה הרבה אני נוכר בך, כי אחד הקמ"נים אצלנו, בוטו, ממש דומה לך, הוא גם מדבר כמוך. אז כל פעם אני רואה/שומע אותו – נחש חיכוך של מי עולה לי בראש.

אוהב וכואב,

מיכאל קורנבליט, סגן
ע. קמ"ץ גולני